

anset det for vigtigt, at der såvidt muligt bevares nordisk retsenhed på dette område.

Om lovforslagets enkelte bestemmelser skal anføres følgende:

1) I adoptionslovens § 8 er det fastsat, at bevilling til adoption alene må gives, hvor det kan antages at være til gavn for den, som skal adopteres, og denne enten ønskes opfostret hos adoptanten eller har været opfostret hos ham, eller der foreligger anden særlig grund til adoptionen. I § 8, stk. 2, som nu foresloges *ophævet*, bestemmes det, at *hvis adoptanten har nogen livsarving, bør bevilling ikke meddeles*, medmindre der kan anføres vægtige grunde derfor.

Som motivering for sidstnævnte regel, der ikke iagttoges i den administrative praksis, som fulgtes her i landet før adoptionsloven, anføres det i den af familieretskommissionen den 30. september 1913 afgivne betænkning, på grundlag af hvilken loven er udarbejdet, at der for den, der selv har børn, ofte vil mangle fyldestgørende grund til adoption, og at adoptionens umiddelbare formål, at bøde på, hvad naturen nægter, ikke her vil gøre sig gældende. Det arføres dog i betænkningen, at der vil findes adskillige tilfælde, hvor adoptionen vil være både naturlig og ønskelig, selvom adoptanten har livsarvinger, f. eks. adoption af stedbørn og adoption med det formål at skaffe adoptanternes enebarn en jævnaldrende kammerat.

Bestemmelsen i § 8, stk. 2, er i praksis blevet anvendt således, at det — foruden i de i betænkningen nævnte tilfælde — er blevet anset for tilstrækkelig grund til at imødekomme andragendet, at der bestod et vist tilkrytningsforhold mellem adoptanten og barnet enten gennem slægtskab eller derved, at barnet i forvejen havde opholdt sig i længere tid hos adoptanten, og et andragende om adoption afslås sjældent af den grund, at andrageren i forvejen har livsarvinger.

Da der således kun i ringe grad lægges vægt på denne bestemmelse ved afgørelsen af adoptionsandragender, og da man finder det uheldigt, at myndighederne af formelle grunde skal føle sig bundet til at tage den i betragtning, har justitsministeriet fundet det rigtigst, at bestemmelsen ophæves, ligesom det er sket med de tilsvarende norske og svenske bestemmelser.

2) Bestemmelserne om, *hvornår et adoptivforhold efter ønske af adoptanten og adoptivbarnet eller en af dem kan ophæves*, findes i adoptionslovens §§ 18—20.